

Huhhuh. Hetkellinen inspiraatio venynyt Wordissa jo 17 sivuksi tekstiä, ja lisää on vielä jonkin verran tulossa. Kiitos, jos olet jaksanut lukea jo näin pitkälle! ----- Epämääräinen rapina sai minut hätkähtämään hereille koiranunesta. Haparoisin hämärässä kirveenvartta sohväsängyn viereltä lattialta ja sydän takoen tuijotin pimeää tupaa. Halogeenilamppuni toi taas pitkän valojuovan läpi huoneen. Puristin rystynen valkoisena kirveen kulunutta puuvartta ja nieleskelin tyhjää katsoessani ympärilleni. Rapina ja kolahtelu kuuluivat keittiötasolta, jonka suuntaan hitaasti käänsi päätäni. En suoraan sanoen tiennyt, halusinko edes nähdä äänien aiheuttajaa. Isän valokuva ja kirjoitus olivat jääneet lähtemättömästi mieleeni, näkisin niistä painajaisia koko kapisen loppuelämäni. Hitaasti päätäni kääntäessä ehdin näkemään mieleni synkimmissä varjoissa, miten näkisin valokuvan pelottavan näköisten lasten seisovan keittiötason edessä, tuijottaen minua niillä läpitunkevilla katseillaan. Miltä he edes näyttäisivät? Olisivatko he samanlaisia kuin kuvassa, harmaina ja häilyvinä, vai olisivatko he mädäntyneitä ruumiita? En tosiaan tiennyt, ja pelkkä asian ajattelemisen sai paniikkikohtauksen lähenemään. Hengitykseni tiheytyi sydämen jyskyttäessä raskaasti, kylmä hiki kohosi otsalleni kuolemanpelon väijyessä vain henkäyksen päässä. Halusin silti tietää, en voinut olla samassa huoneessa tietämättä, kuka tai mikä siellä oli minun kanssani. Lähes ääneen nyyhkyttäen käänsin pääni kokonaan niin, että näin pölyiselle keittiötasolle. Inho ja nauru yhdistyivät äänessäni kun näin, miten pieni tummanharmaa hiiri kipitti pitkin kellertäväksi kulunututta keittiötasoa. Suussaan sillä näytti olevan palanen leipää, joka minulta oli iltapalalta jäänyt tasolle. Hiiri näytti pelästyneen mielipuoliselta näyttävää käytöstäni, sillä se juoksi alas tasolta ja katosi jonnekin tuvan nurkkien pimeyteen. Pamautin pääni tyynyyn hengittäen syvään. Nostin kirveen rintani päälle ja puristin sitä kaksin käsin, samalla kun tuijotin tuvan tummaa puukattoa. Olin selvinnyt tällä kertaa säikähdyksellä rapinan aiheuttajan osoittautuessa pieneksi hiireksi. Mutta kattoa tuijottaessani en voinut olla miettimättä, että mitä tekisin jatkossa? En voisi ikuisesti olla täällä, nukkuen kirves kädessäni ja odottaen hetkeä, jolloin joutuisin kohtaamaan kasvokkain jotain hirveää. Hiillos rätisi uunissa ja kuuntelin sen rauhoittavaa ääntä. Räpyttelin silmiäni ja haistelin mökin vanhalta tuoksuvaa ilmaa. Olisin voinut nauttia siitä, tulen äänestä ja lapsuudesta tutusta tuoksusta, mikäli en olisi pelännyt niin paljon. ”Miksi isä ei pelännyt?” kuiskasin ääneen itselleni vastaukseksi ajatuksistani. Sitä olin miettinyt koko illan ennen nukahtamistani. Koko ajan ennen mökille tuloa olin aina elänyt uskossa, ettei isä uskonut puheitani kertoessani mökin kummittelusta. Silloin minun ei tarvinnut koskaan miettiä isän pelottomuutta. Mutta nyt kaiken jälkeen alkoi näyttää siltä, että isä tiesi mökin kummittelusta paljon enemmän, kuin mitä minä olin koskaan tiennyt. Ja silti hän ei pelännyt, koskaan. ”Olsitpa vielä täällä” kuiskasin tummalle mökin katolle. Lasisen maustepurkit kilahtivat vaimealla äänellä keittiötasolla. En enää kääntänyt katsettani sinne, vaan painoin silmäluomeni tiukasti kiinni, kirveen kylmän terän nojatessa olkapäähäni. Seuraava aamu toi mukanaan yllätyksen. Olin herättyäni kiskonut verhot syrjään tuvan ikkunoilta, ja nähnyt yhden ikkunan läpi jotain, mitä en odottanut näkeväni. Vastapäätä mökkiä, hiekkatien toisella puolella, oli toinen kesämökki. Tämä mökki oli nuoruudessani ollut herttaisen mummelin omistuksessa, olin toisinaan vieraillut siellä isän kanssa. Syksyisin ja talvisin siellä ei tietenkään ketään koskaan näkynyt, niin kuin ei koko niemen yhdessäkään kesämökissä. Maastot olivat vaikeakulkuisia kesälläkin, joten syksyllä tällä ei ollut ollut koskaan ketään muuta, kuin minä isäni kanssa. Ja nyt minä tietysti yksinäni. Mutta sinä aamuna avatessani verhot älähdin ääneen yllätyksestä, kun näin tuon mökin pihalla valkean pakettiauton. En nähnyt ihmisiä, mutta kuulin epäselvää puhetta jostakin kauempaa. Eritäytyminen sai ilmeisesti lopulta minussakin aikaan sen, että ensimmäiset ihmiset täällä metsän keskellä herättivät kiinnostusta. Niinpä aamukahviveden

keittämisen sijasta kiskoin takin päälleni ja painelin mökin ovesta ulos suunnaten kohti naapurin mökkiä. Kävellessäni halki sumuisen pihan mielessäni kävi ajatus, että miksi halusin niin kovasti katsomaan muita ihmisiä, mutta karistin ajatuksen. Ehkä toivoin näkeväni tämän tutun mummelin ja voivani kysyä häneltä, oliko isä koskaan puhunut hänen kanssaan mökistä. Vaimea keskustelun ääni vahvistui, mitä lähemmäs kävelin naapurin mökkiä. Puristin tiukasti harmaata villatakkiani tiiviimmin ympärilleni, kun ohitin valtavan pakettiauton. Sen takaluukun ovet olivat auki, ehdin ohimennen vilkaisemaan sisälle nähdäkseni, että siellä oli jotain tavaroita sisällä. Pakettiauton ohitettuani saavuin naapurin pihalle, jossa seisoj tummanvärinen pieni hirsimökki. Sielläkin oli pihalla ylikasvanut nurmikko, joka kieli siitä, ettei siellä kenties oltu oltu viime kesänä laisinkaan, ainakaan ruohoa leikkaamassa. Ylikasvaneen nurmikon keskeltä näkyivät vielä vaivoin tummat liuskekivilaatat, jotka kulkivat tontin rajalta aina mökin avaralle kuistille asti. Huomasin mökin ovi oli auki. Syrjäkarein vilkaisin pihan toiseen päähän, jossa oli pieni hirsinen saunamökki. Sen ovi niin ikään oli sepposen selällä. Kävelin reippaasti liuskekiviä pitkin kuistille, jossa seisoivat vielä rottinkiset pihakalusteet paikoillaan. Mietin niitä katsoessani, että mummo oli ilmeisesti päättänyt päästä vähällä, ja jättänyt kalusteet raahaamatta sisälle suojaan. Ohitin kalusteet sen enempää pohtimatta ja astuin ovesta sisään. Mökissä tuoksui samalta kuin muistin lapsuudessa tuoksuneen, siellä tuoksui uusi mökki. Sellainen tuore hirsi ja jokin, jota en osannut sanoa kuvailla. Mökin lattia oli vaaleaa puuta, joka edelleen kiilteli kuin uutuuttaan. Eteisen lattialla oli räsymatto, joskaan ei yhtään niin kulunut, kuin meidän mökin matto. ”Miksi mietit edelleen meidän mökkiä? Minunhan se on” mietin synkästi. Vanhoista tavoista oli vaikeaa päästä eroon. En osaisi varmasti koskaan puhua mökistä minun mökkinäni. ”Haloo?” huhuilin eteisestä pieneen mökkiin. Aiemmin kuulemani puhe keskeytyi kuin leikattuna. Seisoin paikoillani eteisessä kuunnellen, miten mökin pienessä olohuoneessa otettiin varovaisia askelia ja kuiskailtiin keskenään jotain. Sen jälkeen kuulin, miten raskaat askeleet lähestyivät kohti eteistä. Kohotin hieman kulmiani yllättyneenä, sillä olin mielessäni kuvitellut herttaisen mummelin astelevan eteiseen tervehtimään. Sen sijaan eteeni ilmestyi pitkä ja epäsiistin näköinen mies. Tämän tummanruskeat hiukset sojottivat epäsiististi joka suuntaan, leuassa kasvoi tummaa parrantynkää ja kasvojen iho oli väriltään samea. Tummat silmät tuijottivat minua epäluuloisesti kulmat kurtussa. Miehen taakse ilmestyi toinen mies, joka oli hontelompi kuin aiempi. Hänen likaisenvaaleat hiuksensa olivat pitkät ja valuivat tiiviisti päämuodon mukaisesti, kun ne oli sidottu takaraivoon poninhännälle. Miehen kasvot olivat kalvakat ja posket kuopilla, silmät olivat pienet vaaleat tihrusilmät. Molempien vaatteet olivat epäsiistit. Jaloissaan kummallakin oli tummat kuluneet farkut, poninhäntäisellä oli paksu verkkatakki, tukevammalla miehellä taas jokin pilottitakin tapainen. ”Anteeksi... Luulin, että naapurin mummo olisi täällä” änkytin ottaessani askeleen taaksepäin. Yllättävän tilanteen raksuttaessa mielessäni, oli oloni alkanut tuntua epävarmalta. En ollut koskaan nähnyt näitä miehiä, enkä olisi välittänyt nähdä nytkään. Olin kuitenkin pienikokoinen ja suojaton nainen keskellä paikkaa, jossa olisi turha huutaa ketään apuun. Miehet vilkaisivat toisiaan kulmiaan kurtistaen, kunnes tukevampi mies kröhähti. ”Niin, sä et tietty ole kuullutkaan. Mummo valitettavasti nukkui pois parisen viikkoa sitten” hän sanoi matalalla ja karhealla äänellä, joka kieli miehen mieltymyksestä viskiin ja tupakkaan. ”Ahaa... No, sori” totesin hitaasti vaihtaen katsettani vuorotellen miehestä toiseen. Hontelo mies nyökytteli taustalla etummaisesta miehen puheille. ”Ja joo, minä siis oon hänen perillisensä, poikansa siis. Tultiin Remun – ” mies osoitti peukalollaan takanaan olevaa honkkeliä ja vilkaisi tätä nopeasti. ”- kanssa viimein tyhjentämään tätä äidin mökkiä. Parempi saada pois alta kerralla” hän jatkoi lauseensa loppuun, ja käänsi katseensa taas minuun yrittäen jotain hymyn tapaista. Keltaiset hampaat paljastuivat,

kun mies ilmeisesti ajatteli hymyilevänsä, mutta muistutti enemmän hampaat esillä ärisevää paksua dobermannia. Nyökkäsin pitkän ja hitaan nyökkäyksen, ja otin varovaisen askeleen taaksepäin. "Selvä... No, minä varmaan sitten lähden ja jätän teidän sorvin ääreen" totesin yrittäen kuulostaa itsevarmalta ja naurahdin hermostuneen naurahduksen. Tilanteessa oli tiiviisti synkkä tunnelma, josta en pitänyt laisinkaan. Miehet vilkaisivat taas toisiaan ja tukevampi mies otti askeleen eteenpäin, saaden minut säpsähtämään. Olin käytännössä katsoen valmis pinkaisemaan karkuun sillä sekunnilla, kun kokisin asian tarpeelliseksi. Mutta kimppuun käymisen sijaan mies ojensi isoa kättään, joka oli arpien ja kulumien peitossa. Nopeasti ehdin huomaamaan, että jokaiseen sormeen oli tatuoitu joitain kirjaimia. "Ei meillä ollut tarkoitus sua säikytellä! Mä olen Mika" hän sanoi yrittäen kovemmin saada hymyä kasvoilleen. Pieni kullavärinen korvanrengas värähti miehen sotkuisten hiusten peittämällä korvanlehdellä. Vilkaisin nopeasti Mikan takana näkyvää Remua, joka niin ikään yritti hymyillä kalvakoilla kasvoillaan. Hänelläkään hymy ei ylettynyt silmiin asti. Tartuin kuitenkin Mikan käteen lähes vain hipaisten, ja esitellen itseni pikaisesti. "Olen tuolta vastapäisestä mökistä... Olen täällä muutaman päivän, lähden sitten" totesin vaivaantuneena nyökäten kohti omaa mökkiäni, joka häämötti nuhjuisena pakettiauton takana. Olin vaivihkaa saanut pakitettua itseni kuistille. Mika silmäili mökkiäni päin kaivellen samalla korvaansa likaisilla käsillään. Ele sai minut tuhahtamaan inhosta. Mies oli kuin ei olisi huomannutkaan tätä, vaan vilkaisi syrjäkarein olkansa ylitse Remua, joka seisoj edelleen ääneti hänen takanaan. Mietin miehiä katsoessani, että näistä kahdesta idiootista Mika taisi olla se, joka hoiti puhumisen ja Remu teki sen mitä käskettiin. "Sehän on mukavaa. Oletettiin, ettei täällä ole ketään" Mika sanoi oudolla äänensävyllä, josta en voinut olla varma, oliko se sävy positiivinen vai ei. "Olisko sulle kahvi maistunut?" hän kysyi yllättäen käännettyä katseensa takaisin minuun. Puristin villatakkia tiiviimmin ympärilleni ja yritin arvioida tilannetta. Miehistä oli jotain, mistä en pitänyt. Toisaalta taas, minä en pitänyt suurimmasta osasta ihmisiä. Ja nyt olisi mahdollisuus saada valmiit kahvit sen sijaan, että joutuisin taiteilemaan suodatinkahvia ilman keitintä. "No, mikä ettei" totesin lopulta silmäillen edelleen tarkkaavaisena molempia miehiä, jotka jälleen vaihtoivat katseita keskenään. Remu nyökkäsi pikaisesti Mikalle, ja vaalea liimaletti liehuen kääntyi kannoiltaan mökkiin, palaten pian termospullon ja kolmen kertakäyttömukin kanssa. "Olisitko sisään tullut mieluummin?" Mika kysyi minulta virittäen taas kasvoilleen hymyä, joka oli jälleen vain keltaiset hampaat paljastava virne. Ruskeat silmät eivät hymyilleet, mutta näyttivät oudon tuikkivilta. Aivan kuin mies olisi ollut innoissaan jostakin. "Ei kiitos, olen mieluummin raittiissa ilmassa" totesin epäluulo äänessäni kaikuen. Mika kohautti leveitä harteitaan ja vilkaisi merkitsevästi Remua, joka sanakaan sanomatta kaatoi minulle kahvin. Istuin lämmin pahvikuppi kourassani kuistin leveälle hirsiaidalle, pitäen edelleen katseeni tiiviisti miehistä. Remu kaatoi kahvit myös Mikalle ja itselleen. Sen jälkeen Remu jäi nojailemaan ulko-oven viereiseen seinään ja kaivoi likaisten farkkujensa taskusta puhelimen, jota jäi näppäilemään tylsistyneen näköisenä. Mika otti yhden kuistin rottinkituoleista ja istuutui siihen asettaen kahvimukin kuistin pöydälle. Hänestä näki, ettei kyseessä tosiaan ollut mikään seuramies, mutta joka yritti esittää sosiaalista. Itse näytin varmasti samalta silloin, kun oli pakko leikkiä kiinnostunutta. "Mitäs sä täällä muuten teet näin myöhään syksyllä?" Mika kysyi rupattelevaan sävyyn, samalla kun otti varovaisen hörpyn höyryävästä kahvistaan. Pieni kahvitippa tipahti hänen huuliltaan leualle, jonka hän pyyhkäisi karskisti hihansuuhunsa. Puristin pahvikuppiani ja nojasin istuessani hirvipylvääseen. "Miehen kanssa meni sukset ristiin, varmaan lopullisesti" totesin lyhyesti ja maistoin kahviani nähtyäni varmasti, että kumpikin mies oli ensin itse juonut sitä. Kahvi oli kitkerää ja varmasti seissyt pannussa hyvän tovin ennen termospulloon kaatamista. "Yksinkö täällä olet?" Mika kysyi

kiinnostuneena ja silmäili taas mökkiäni kohti ottaen rennomman asennon tuolillaan. "Joo. Isän mökki tuo oli, mutta isä kuoli joku aika sitten" totesin lyhyesti. Mika nyökkäsi hitaasti ja näytti siltä, kuin olisi yrittänyt virittää myötätuntoisen katseen rosoisille kasvoilleen. "Mihinkäs se, jos saa kysyä?" hän kysyi lopulta ensin itsevarmasti, mutta lauseen loppua kohden muuttuen pahoittelevammaksi, tajuttuaan kysymyksen mahdollisen sopimattomuuden. Hymähdin tahattomasti, en siis ollut maailman ainoa sosiaalisesti vammainen. "Maksa petti. Hyvä isä se oli, mutta oli vähän henkisiä ongelmia itsensä kanssa, joita sitten yritti viinalla ratkaista" totesin lähes monotonisesti. Sydämeni otti inhottavan sykäyksen muistaessani, miten tyylysti lääkäri oli ilmoittanut isän kuolemasta. Se sävy oli ollut kuin isää ei tulisi edes surra, koska tämä oli alkoholilla onnistunut aiheuttamaan kuolemansa. Huokaisin ääneen, ennen kuin ehdin edes tajuta tekeväni niin. "Osanottoni" mies totesi nyökytellen. "Emma, siis mun äitini, kuoli syöpään. Hyvän elämän ehti onneksi elää ennen sitä" Mika kertoi ja joi pitkän kulauksen kahvistaan. Nyökyttelin osaamatta sanoa asiaan oikein mitään. Tuntui, kuin miehen puheessa olisi jokin häirinnyt. Päätin, että kahvitaukio saisi olla ohitse. Palautin tyhjän kupin Mikalle, ja kerroin lähteväni takaisin mökkiin hoitamaan töitä. Remu vilkaisi minua kulmiensa alta edelleen seinään nojaten, samalla kun sormet näppäilivät tiuhasti puhelimen näyttöä. "Saako sua tulla moikkaamaan myöhemmin?" Mika heitti perääni, kun olin astellut alas kuistilta liuske kiville. "Joo... Toki" totesin kiusaantuneesti ja käännysin kannoltani. Miehet jäivät kuistille puhuen vaimeasti keskenään, kun kävelin pihan poikki. Ilmeisesti Remu ei ollut mykkä, vaikka tämä ajatus oli mielessäni käväissyt. En kuullut sanoja kävellessäni yhä kauemmas kuistista, mutta miesten äänensävy oli tiivis ja läpitunkeva. Kuin he olisivat väitelleet jostakin lähes kuiskausäänellä. Ohittaessani valkoista pakettiautoa alkoi mielessäni pyöriä ajatuksia, jotka yritin hätistää pois. En olisi kaivannut enää yhtään enempää utoja ajatuksia, mutta silti mielessäni sykki yksi kysymys, kuin iso huutomerkki. Naapurin mökin omistanut mummo oli ollut nimeltään Marja, ei Emma. Jatkuu..